

prima instanță: A. Andronic
instanța de apel: N. Cernat, A. Pahopol, L. Bulgac

dosarul nr. 3ra-897/15

ÎNCHEIERE

01 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Tamara Chișca-Doneva
Valentina Clevadi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Societatea pe Acțiuni „Art - Vest”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni
„Art - Vest” împotriva Consiliului municipal Chișinău și Primăriei municipiului
Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 martie 2015 prin care a
fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Art - Vest” și menținută
hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 septembrie 2014, prin care a
fost respinsă acțiunea

constată:

La 04 iulie 2012, SA „Art - Vest” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului municipal Chișinău și Primăriei municipiului Chișinău cu
privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că SA „Art - Vest” este amplasată în
mun. Chișinău, bd. Moscova, 2, în fața magazinului fiind amplasată stația
transportului urban.

Susține că în baza dispoziției primarului mun. Chișinău cu nr. 153-d din
02 mai 1996, a fost permis ca SRL „Grinaj” să amplaseze o gherete în pavilionul
de așteptare din bd. Moscova, 2, iar conform deciziei CMC nr. 25/36-9 din
18 decembrie 2000 i-a fost dat în arendă pe un termen de 5 ani lotul de pământ cu
suprafața de 52 m. p..

Afirmă că ulterior, la 06 iulie 2006, Consiliul Municipal Chișinău a adoptat
decizia cu nr. 51/04 cu privire la interzicerea amplasării de noi gherete tarabe și
puncte mobile în centrul nucleu istoric și pe străzile principale ale municipiului
Chișinău.

Menționează că conform pct. 1 din decizia dată a fost interzisă autorizarea
amplasării de noi gherete, tarabe cu excepția celor pentru comercializarea presei

periodice, aparatelor de apă gazoasă, puncte mobile în sect. Rîșcani pe bd. Moscova, 2.

Susține că punctul 2 din decizie prevede anularea autorizației de amplasare și funcționare după expirarea termenului de valabilitate cu demontarea gheretei amplasate pe comunicațiile ingineresti și cele ce ocupă o suprafață mai mare de 12 m. p..

Indică că în baza pct. 4 din decizie se interzice atribuirea loturilor de pământ pentru extinderea gheretelor în pavilioane, cât și pentru utilizarea ulterioară a pavilioanelor amplasate neautorizat sau gheretelor extinse neautorizat, iar punctul 5 din decizie interzice prelungirea contractelor de arendă funciară a terenurilor destinate pentru exploatarea ulterioară a gheretei comerciale cu terasă de vară ce contravin prevederilor regulamentului organizării teraselor de vară și amplasării gheretelor comerciale pe teritoriul mun. Chișinău aprobat prin decizia primăriei mun. Chișinău nr. 6/31 din 23 martie 2000.

Menționează că din răspunsul Direcției Generale Comerț, alimentație publică și prestări servicii nr. 01-26/5 14 din 28 mai 2012, rezultă că SRL „Grinaj” nu dispune de autorizații de funcționare pentru pavilionul comercial și terasă de vară pe bd. Moscova, 2/1, ele fiind cu termenul expirat consecutiv la 31 decembrie 2006 și 03 decembrie 2006.

Consideră că pavilionul din bd. Moscova, 2 /1 este neautorizat, iar în baza pct. 4 și 5 din decizia nr. 51/4 din 06 iulie 2006, încheierea contractului de arendă cu nr. 4940/2008 din 03 decembrie 2008 de către Primărie și SRL „Grinaj” este unul ilegal, deoarece vine în contradicție cu decizia nominalizată.

Mai indică și faptul că terenul pe care are loc reconstrucția pavilionului este amplasat după limitele liniilor roșii, pe țevile de comunicare a SA „Trmocom” și SA „Apă Canal” și se află pe calea de acces a pietonilor.

Susține că ilegalitatea contractului de arendă a condus după sine la ilegalitatea Certificatului de urbanism cu nr. 68/12 din 09 februarie 2012 eliberat pentru proiectarea reconstrucției pavilionului comercial în complex cu pavilionul de așteptare la stația transportului urban de pasageri și organizarea unei terase de vară cu copertină în limitele terenului arendat, deoarece conform pct.2 din decizia nominalizată urma să fie anulată autorizația de amplasare și funcționare după expirarea termenului de valabilitate, iar arendarea terenului pentru terasa de vară a avut loc contrar prevederilor pct. 4 din decizia cu nr. 5 1/04 din 06 iulie 2006, pavilionul fiind amplasat neautorizat.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 17 din Legea contenciosului administrativ, 166, 167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea contractului de arendă funciară nr. 4940/2008 din 03 decembrie 2008, certificatului de urbanism cu nr. 68/1 2 din 09 februarie 2012 eliberat în baza deciziei cu nr. 21/4-1 1 din 25 noiembrie 2008 și contractului de arendă funciară cu nr. 4940/2008 din 03 decembrie 2008, precum și interzicerea primăriei întru eliberarea autorizației de reconstrucție a pavilionului din bd. Moscova, 2/1 efectuată de către SRL „Grinaj”.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2013 acțiunea a fost strămutată Judecătoriei Centru, mun. Chișinău după competența jurisdicțională și teritorială.

SA „Art - Vest” prin cererea de concretizare a cerințelor a solicitat demolarea pavilionului (gheretei) ce aparține SRL „Grinaj”, precum și atragerea în proces în calitate de intervenient accesoriu SA „Termocom”.

Prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 noiembrie 2013 a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu SA „Termocom”.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 septembrie 2014 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 martie 2015 a fost respins apelul declarat de SA „Art - Vest” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 11 mai 2015, SA „Art - Vest” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Menționează că reieșind din materialele dosarului, schița de proiect, tranzacția încheiată între SA „Termocom” și administratorul SRL „Grinaj” la 15 martie 2010, ghereta cu terasă este amplasată pe comunicațiile ingineresti a SA „Termocom”.

Remarcă că nu există o decizie a CMC de transformare a gheretei în pavilion în baza unui proiect coordonat în modul prevăzut de lege, nu există certificat de urbanism și autorizație de construcție.

Indică că instanța de apel a respins apelul reieșind din răspunsul Direcției generală comerț a CMC nr. 01-26/514 din 28 mai 2012 din care rezultă că anterior SRL „Grinaj” a deținut autorizație de funcționare pentru pavilion comercial, deoarece lipseau actele obligatorii de transformare a gheretei în pavilion, adică în construcție capitală.

Nu este clar în ce mod instanța a ajuns la concluzia că imobilul din bd. Moscovei, 2/1 nu cade sub incidența deciziei CMC nr. 51/4 din 06 iulie 2006, când la 03 decembrie 2008, Primăria cu SRL „Grinaj” a încheiat alt contract de arendă a acestui teren și anume cu nr. 4940/2008.

Consideră că acest contract este încheiat ilegal, deoarece conform deciziei CMC nr. 21/4-11 din 25 noiembrie 2008, prin p. 2.1 SRL „Grinaj” se obligă să modifice prevederile contractului de arendare a terenului cu nr. 2519/2001 din 11 ianuarie 2001, dar nu încheierea altui contract.

Prin încheierea unui nou contract de arendă a aceluiași teren litigios a fost încălcat pct. 4 și 5 din decizia CMC nr. 51/4 din 06 iulie 2006, în care este prevăzut că se interzice atribuirea loturilor de pământ pentru extinderea gheretelor în pavilioane, cât și pentru utilizarea ulterioară a pavilioanelor amplasate neautorizat sau a gheretelor extinse neautorizat.

Afirmă că tranzacția din 15 martie 2010 încheiată dintre SA „Termocom” și SRL „Grinaj” dovedește că ghereta cu terasă este amplasată pe țevele de

alimentare cu agent termic, adică neautorizat, fapt care vine în contradicție cu prevederile art. 17 din Legea cu privire la energetică, p. 40 din Hotărârea Guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998 care prevăd că aflarea construcțiilor și depozitarea materialelor pe comunicații se interzice, mai mult ca atât legea prevede și zonă de protecție de la 2 la 5 m..

Menționează că toate aceste erori au generat consecințe, cum ar fi încheierea ilegală a contractului de arendă nr. 4940/2008 din 03 decembrie 2008, eliberarea Certificatului de urbanism nr. 68/12 din 09 februarie 2012 în lipsa avizelor serviciilor specializate, ocuparea ilegală încă a aproximativ 80 m. p. de teren și construirea încă a 2 gherete, dar pentru care impozite în bugetul primăriei și de stat nu se achită.

Indică că după ce reprezentantul CET-2, succesorul de drept al SA „Termocom” atras în proces în calitate de intervenient accesoriu în cadrul examinării la Curtea de Apel, a susținut apelul declarat de recurent motivând că aflarea gheretei pe comunicațiile ingineresti prezintă un pericol pentru cetățeni și la înlăturarea în timp a consecințelor avariei care atât de des se întâmplă. Reprezentantul CET-2 a fost în dezacord și cu tranzacția încheiată la 15 martie 2010, considerând că este în contradicție cu legislația.

Consideră că prima instanță și instanța de apel nu au aplicat corect prevederile art. 17 din Legea cu privire la energetică, p. 40, 41 a Hotărârii guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998, decizia CMC nr. 51/4 din 06 iulie 2006 adoptată în baza Legii cu privire la administrația publică locală.

Remarcă că prima instanță și instanța de apel incorect a aplicat și prevederile art. 385, 386, 387 CPC.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților, inclusiv a recurente, la 01 aprilie 2015, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată (f. d. 174), careva date despre recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs la 11 mai 2015 în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către

instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Art - Vest” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de SA „Art - Vest”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Art - Vest” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Art - Vest” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi